

РЕШЕНИЕ

№ 826

гр. София, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO V ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Тони Гетов

Членове: Вилислава Янч. Ангелова
Цветомила Данова

при участието на секретаря Д.а Т. Славенова
в присъствието на прокурора А. Г. С.
като разглежда докладваното от Вилислава Янч. Ангелова Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20231100605597 по описа за 2023
година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С присъда от 12.06.23г. по НОХД. № 16723/20г. по описа на СРС, Софийски районен съд, НО , 136 с - в е признал подсъдимия Д. Д. С. за невиновен за това, че на различни дати през периода от 17.10.2011г. до 13.12.2011г. в гр. София при условията на продължавано престъпление - с две деяния , които осъществяват поотделно един състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото с цел да набави за себе си имотна облага възбудил заблуждение у П. Х. М. , че е в затруднено положение и че му трябва пари, за да погаси банков кредит, който трябвало да покрие с пари от НЕК, които от своя страна бавили плащанията за продаден ток, в резултат на което причинил на М. имотна вреда в големи размери- в общ размер на 60 000 лева, както следва:

На 17.10.2011г в гр. София, с цел да набави за себе си имотна облага възбудил заблуждение у П. Х. М., че е в затруднено положение и че му трябва пари, за да погаси банков кредит, който трябвало да покрие с пари от НЕК, които от своя страна бавили плащанията за продаден ток, в резултат на което причинил на М. имотна вреда в големи размери- в размер на 25 000 лева/ двадесет и пет хиляди лева/;

На 13.12.2011г в гр. София, с цел да набави за себе си имотна облага възбудил заблуждение у П. Х. М., че е в затруднено положение и че му трябва парии, за да погаси банков кредит, който трябвало да покрие с пари от НЕК, които от своя страна бавили плащанията за продаден ток, в резултат на което причинил на М. имотна вреда в големи размери- в размер

на 35 000 лева/ тридесет и пет хиляди лева/- престъпление по чл. 210, ал.1, т.5, вр. чл.209, ал.1, вр.чл.26, ал.1 НК ,като на основание чл. 304 НПК го оправдал по това обвинение.

Срещу присъдата е постъпил протест на прокурор от СРП. В протеста се сочи, че присъдата е неправилна и следва да бъде отменена, тъй като изводът на съда не кореспондира на събраната доказателствена съвкупност, а именно показанията на свидетелите и приобщените писмени доказателства.

Против присъдата е подадена въззивна жалба от адв. С. И. П.- САК- повереник на частния обвинител П. Х. М. с наведени доводи за наличието на достатъчно по обем доказателства, водещи до извода за виновността на подсъдимия С.. Прави искане за отмяна на обжалваната присъда и постановяване на нова осъдителна присъда.

Депозираните въззивна жалба и протест са подадени в срока по чл. 319, ал.1 НПК. Спазени са и изискванията на процесуалния закон за форма ,съдържание, като и за движението им съгласно чл. 321 НПК.

Атакуваната присъда е от категорията актове, подлежащи на проверка по реда на глава XXI НПК.

В процесните инициращи въззивното производство документи не се излагат искания за събиране на нови доказателства.

Пред въззивната инстанция в заседание от 30.10.2023г. подсъдимият Д. С. не се явява, призовката върната в цялост от посочения адрес, от който многократно е призоваван. Защитникът – адв. К. К.- редовно призован, не се явява. Не се явява ЧО П. М.. Явява се повереникът на жалбоподателя П. М.- адв. С. П., който заявява, че ЧО М. е уведомен за нароченото заседание и не желае да присъства.

Съдът е приел, че е налице хипотезата на чл. 269, ал. 3 , т. 1 НПК като подсъдимият не е намерен на посочения от него адрес, променил е същия без да уведоми съдебния орган, като неявяването му няма да попречи за разкриване на обективната истина.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция, повереникът на частния обвинител адв. П. преповтаря доводите си, изложени във въззивната жалба, прави свой собствен прочит на доказателствата , заявява, че от мотивите на първостепенния съд не става ясно дали подсъдимият е погасявал банков кредит; заявява, че сумите били преведени на подсъдимия в качеството му на физическо лице, а не на фирми с негово участие. Заявява за многократни устни разговори на ЧО с подсъдимия, както и за връчена през 2013г. нотариална покана за връщане на парите. Повереникът прави анализ за причините за отхвърляне на гражданския иск срещу подсъдимия Д. Д. С.. На база горните аргументи, адв. П. отправя молба за отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на осъдителна присъда.

Представителят на държавното обвинение заявява, че не поддържа протеста, но не го оттегля.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД като въззивна инстанция, проверявайки изцяло правилността на обжалваната присъда – нейната законосъобразност, обоснованост и справедливост, във връзка с направените оплаквания и съобразно изискванията на чл. 314

НПК, намира, че в конкретния казус са налице предпоставките, визирани в чл. 334, т. 6 НПК.

За да постанови обжалваната присъда, СРС е провел прецизно съдебно следствие, при гарантиране правото на процесните страни за участие и представяне на доказателства в подкрепа на защитаваната от тях теза. Фактическата обстановка е подробно изяснена от първоинстанционния съд. По делото са събрани в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателствата, нужни за неговото правилно решаване. Въз основа на събраните и проверени по реда на НПК доказателства и доказателствени средства са направени правилни фактически изводи, напълно споделими и от въззивния съд. СГС оценява за правилен и обоснован направения от контролираната съдебна инстанция доказателствен анализ, като е обсъдена достатъчността, надеждността и достоверността на източниците на информация. В съответствие с разп. на чл. 305, АЛ. 3 НПК в мотивите към присъдата подробно са посочени, както установените обстоятелства и доказателствения материал, въз основа на който се извеждат съответните факти, така и правните съображения за взетото крайно решение. В тази връзка се подчертава, че в хипотезата на изразено съгласие с доказателствения анализ и оценъчната дейност на предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда подробно съвкупността от доказателства, а следва да анализира само тези, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените в жалбата или протеста доводи. Подобна теза е възприета в константната съдебна практика, напр. Реш. № 372/01.10.12 г. по н. д. № 1158/2012 ВКС, III н. о.

По мнение на въззивния съд събраната по делото доказателствена съвкупност е последователна и еднопосочна.

При самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, настоящата инстанция не намери основания за промяна на фактическата обстановка по делото, която е следната:

Подсъдимият Д. Д. С., ЕГН *****, роден на ***** в гр. София, българин, български гражданин, висше образование, женен, неосъждан.

Между процесните страни не се спори относно редица съотносими обстоятелства, респ. не се спори досежно факта на действително престирани парични суми, времето на престирането им, мястото, размерът им. Фактическите констатации на първоинстанционния съд са направени след извършен пълен и обективен анализ на събраните в хода на съдебното следствие доказателства, при което за въззивния съд не са налице основания за изменение на възприетата от контролираната инстанция фактическа обстановка относно съществените и правно значими за правилния изход на делото факти, а именно че подсъдимият Д. Д. С. и частният обвинител П. Х. М. били в общ приятелски кръг, всеки от тях имал свой бизнес; Частният обвинител П. Х. М. се занимавал със строителство на охладителни съоръжения, а С. със строителство и стопанисване на ВЕЦ, находящ се на р. Ерма, в района на гр. Трън. През октомври 2011г. подсъдимият С. позвънил на ЧО П. М. и го помолил да му услужи с парична сума, тъй като не можел да обслужва кредитите си в банката, а от НЕК му бавели плащанията за продадения ток. Подсъдимия обещал да се издължи на следващия месец. М. се съгласил да даде сумата. На 17.10.2011г. М. и С. отишли в клона на ПИБ до зала „Универсиада“ като М. превел от личната си сметка по сметка, посочена от С. сумата от 25

000 лева, а като основание било записано „прехвърляне на средства“. Не били съставени никакви документи във връзка с наредената от М. сума. През месец декември 2011г, без да е възстановил дължимата сума, С. отново позвънил на М. по телефона и го помолил за още един заем. На 13.12.2011г. С. и М. отново посетили клона на ПИБ и отново М. превел от собствената си сметка по сметката на С. сума в размер на 35 000 лева като отново за основание било записано „прехвърляне на средства“. Между С. и М. не бил оформен никакъв писмен документ, който да посочва основанията на извършените парични преводи. С. заявил, че ще върне цялата сума в края на януари- началото на февруари 2012г. С. и М. се чували по телефона като срокът за връщане на парите се удължил до лятото на 2012г. През 2013г. с оглед предстоящи по- големи разходи, М. започнал да търси активно С. по телефона, като последният спрял да му отговаря. М. предприел действия да си върне паричната сума по гражданско- правен път. Така възприетата от въззивния съд фактическа обстановка не се различава от, описаната в мотивите към проверяваната присъда. Фактическата обстановка се приема за установена от събраните по делото доказателства, проверени и преценени по отделно и в тяхната съвкупност при спазване принципите по чл.13,чл.14 и чл. 107,ал.3, ал.5 НПК. По делото от първата инстанция са събрани в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателствата, имащи значение за правилното му решаване.

Правилно контролираният съд е приел, че фактологията, описана от него и възприета от настоящата инстанция, се подкрепя от събраните доказателства, а именно: гласните доказателствени средства-показанията на ЧО П. Х. М., дадени в хода на съдебното следствие от 13.12.2021г., както и прочетените от ДП /л.17 ДП/; показанията на свидетелите В.Г.С., Д.Д.М.. Правилно първостепенният съд е ценил показанията на свидетелите и тяхната достоверност и значението им на валиден доказателствен източник, доколкото повечето от тях в условията на устност и непосредственост излагат определени фактически обстоятелства пред основния съд. Първостепенният съд е обсъдил противоречията в показанията на ЧО М., дадени в ДП и тези, дадени в хода на първоинстанционното съдебно следствие. Въззивният съд се солидаризира изцяло с анализа на СРС относно по-голямата достоверност на показанията на М., дадени в хода на ДП, като кореспондиращи напълно с показанията на св. М. и С.. От гласните доказателствени средства безспорно се установява, че свидетелите В.Г.С., Д.Д.М., П. Х. М. и подсъдимият С. са били в общ приятелски кръг, както и че С. е взел пари от ЧО М.. Фактът на предоставянето на парите обаче става в офис на ПИБ, като единствено подсъдимият и частният обвинител присъстват на посочените от обвинението дати в банката. В подкрепа на факта за преминаване на паричните суми от патримониума на М. в патримониума на С. са банковите извлечения от ПИБ. Досежно фактите, свързани с търговската дейност на С. и финансовите му затруднения правилно първостепенният съд е анализирал приобщените писмени доказателства: Молба от 2016г. от „Т.2“ЕООД до ОС Перник за обявяване на неплатежоспособността на „Е.Е.“ ЕООД, представлявано от Д. Д. С. за откриване на производство по несъстоятелност; Решение №52/ 16.11.2017г. на ОС Перник по търг. д.

№41/2016, с което е утвърден план за оздравяване на Е.Е.“ ЕООД; Справки от ПИБ за превод на паричните суми от сметката на П. Х. М. в сметка на Д. Д. С. на датите 16.10.2-11 и 13.12.2011г; справка от Басейнова Дирекция „Дунавски район“ от 16.12.2028г, съдържаща информация за издадено разрешение на ВЕЦ в района на община Трън по Закона за водите, а именно разрешително за водовземане от повърхностен воден обект- река Ерма с цел производство на електроенергия № 100847/07.03.2005 и разрешително №11140155/18.05.2015 на Е.Е.“ ЕООД, с ЕИК *****; разрешително за ползване на воден обект с цел изграждане на съоръжения за ВЕЦ № 12140005/16.10.2007 на Е.Е.“ ЕООД; представено в хода на първоинстанционното съдебно следствие писмо от „Електроход Продажби“ ЕАД от 30.03.2023г; справка за извършени плащания по договор за продажба на електрическа енергия с титуляр Е.Е.“ ЕООД, договор за продажба на електрическа енергия, справки за движение по банковите сметки на подсъдимия; Следват писмени доказателства, относими към гражданско – правния спор, а именно копие от нотариална покана от П. М., връчена на 21.05.2015г на подс. С.; копие на искова молба по чл. 240, ал.1, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД; съдебно решение от 10.07.2017 на СГС по гр.д №9181/2015, с което исковете на М. срещу С. са отхвърлени; Удостоверение за актуално състояние на търговски дружества, в които участва подсъдимия Д. Д. С., както следва „М.“ЕООД и „Е.Е. „ ООД;

Пред настоящата съдебна инстанция не е провеждано съдебно следствие, респективно не бяха представени и събрани нови доказателства. Въззивният съд изгради своите фактически и правни изводи изцяло на база на доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция, които намери за достатъчни по своя обем и категоричност, за да позволят формиране на еднозначни изводи по фактите.

От правна страна:

Въззивната инстанция се съгласява напълно с крайния извод на първоинстанционния съд за липса на съставомерност по чл. 210, ал.1, т.5, вр. чл.209, ал.1 НК на извършеното от подсъдимия Д. Д. С. от обективна и субективна страна. Правилно е анализирана обективната страна на деянието като СРС е отчетл, че подсъдимият С. не е осъществил състава на изпълнителното деяние- „въвеждане в заблуждение“, т.е въздействие върху съзнанието, формиране на начални, неверни представи у ЧО М./ чрез използване на заблуждение, неосведоменост, неопитност на частния обвинител/, които да го мотивират да извърши акт на имуществено разпореждане. Безспорно по делото се установява , че частният обвинител П. Х. М. е имал достатъчно опит, яснота за фактите и осведоменост , като липсват данни за извършени действия от страна на С., за въздействие върху съзнанието на М., при което да се формират неверни представи у последния, т. е М. абсолютно съзнателно, при яснота за финансовото състояние на С. извършва разпореждане с финансовите си средства и предлага финансова подкрепа на подсъдимия; Категорично няма данни М. не е бил заблуден, объркан, неосведомен . Самият той в показанията си пред ДП заявява , че е предоставил парите на С., за да му помогне и за да си стъпи на краката. Поради горното липсва съществен елемент от състава на изпълнителното деяние възбуждане на

заблуждение което води до несъставомерност по правната квалификация по чл. 210, ал.1, т.5, вр. чл.209, ал.1 НК. Друг е въпросът, че М. не е обезпечил връщането на тази финансова помощ чрез правно издържана форма, което не е предмет на настоящето производство. Безспорни са фактите за има превод на две парични суми от сметката на М. към тази на С.. Безспорно се установява, че към момента на получаване на паричните престации, подсъдимият Д. Д. С. е бил управител на търговски дружества, които са извършвали дейност, свързана с производство и продажба на електрическа енергия; безспорно се установява, че въпросните търговски дружества в един по-късен етап са изпаднали в неплатежоспособност, като за лошото финансово състояние на дружествата и на техния управител може да се съди освен от приобщените писмени доказателства и от гласните доказателствени средства. В този смисъл заявеното от подсъдимия Д. Д. С. за влошено финансово състояние е било реален факт от действителността. В този контекст по възражението на повереника П., че парите са предоставени на физическото лице С. и не е проверено неговото финансово състояние, не води до различен правен извод. Така установената фактическа обстановка не кореспондира с възприетото в правната теория понятие, относимо към формата на изпълнителното деяние- възбуждане на заблуждение, където е налице активно поведение на извършителя на измамата, който осъществява въздействие върху съзнанието на измамения, в резултат на което у последния се формират неверни представи за действителността. Въз основа на така формираните неверни представи именно заблуденото лице извършва имуществено разпореждане, в резултат на което в патримониума на пострадалия се реализирала имотна вреда. Няма активно поведение от страна на С., той просто е споделил с М. фактите от реалната действителност. М. от своя страна без да имал невярна представа за действителността е предложил финансова подкрепа на С., като е извършил акт на имуществено разпореждане. Тъй като безспорно липсва формиране на невярна представа за действителността в съзнанието на М., то деянието по чл. 209 НК е несъставомерно от обективна страна.

По отношение на субективната страна- от събраната доказателствена маса не се установи и субективната съставомерност на деянието, т. е не е налице пряк умисъл; Липсват каквито и да е преки или косвени доказателства, че подсъдимият С. да е съзнавал общественоопасния характер на деянието, да е предвиждал общественоопасните последици и да е искал тяхното настъпване.

Поради горезложеното въззивната инстанция се солидаризира с изводите на първостепенния съд за несъставомерност на повдигнатото на подсъдимия Д. Д. С. обвинение по чл. 210, ал.1, т.5, вр. чл.209, ал.1, вр.чл.26, ал.1 НК, както от обективна, така и от субективна страна.

При извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което и с оглед гореизложените съображения, постанови своето решение.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 12.06.23г. по НОХД № 16723/20г. по описа на СРС, НО , 136
с - в.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____